

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Метнолесникове
ПРОКЛЯТТЯ

ЛЕГЕНДИ СВІТОКРАЮ

Дол Стюарт
Кріс Рідел



Тернопіль
Богдан

· ВСТУП ·



алеко-далеко звідси, випинаючись уперед, мов бушприт могутнього скам'янілого корабля, нависає над безоднею Світокрай. Занурене у мряку і розгашоване на межі з відкритим небом, це місце — край лісів, мочарів та кам'янистих пустищ.

У різних районах Світокраю живе сила мешканців: від тролів, мегер-печерниць та гоблінів сповненого небезпек Темнолісу до привидів і примар підступного Присмеркового лісу, від безбарвних тварин-санітарів Багнища до білих круків Каменосаду. А в Нижньому місті — отому розбурханому величезному мурашнику, розташованому на берегах Крайріки — знайшли собі притулок істоти з усього Світокраю, які прибилися сюди в пошуках кращої долі.

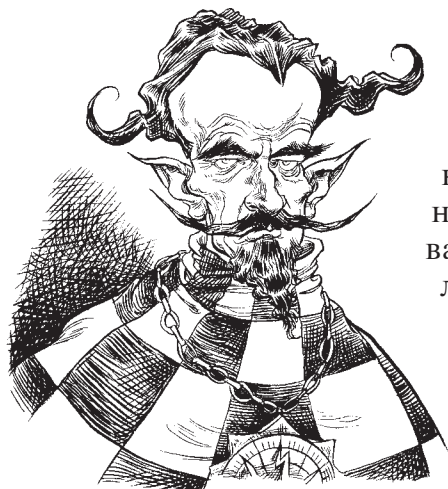
Однак, не всі мешканці Світокраю топчуть ногами земну твердь. Деякі з них — скажімо, жителі великого летючого міста Сантафракса — в буквальному розумінні витають у хмарах. У розкішних палацах та вежах живуть і працюють учені, алхіміки, молодші підручні та учні, ну й, звісно ж, усі ті, завдяки кому вони можуть присвячувати своє життя дослідженням та науці: охоронці, служба, кухарі та прибиральники.

Скелю, де збудовано Сантафракс, величезним Якірним ланцюгом припнуто до помосту посередині Нижнього міста,

і, виснувши над ним, вона не перестає розростатися. Як і решта летючих скель Світокраю, вона походить із Каменосаду: там вона проклюнулася із землі й росла собі, потім її виперли на поверхню молодші скелі, пророслі зісподу, а вона й далі збільшувалася у розмірах. Коли брила, розростаючися, стала така легка, що ось-ось мала злинути в небо, до неї прикували ланцюга.

Протягом багатьох років усе нові й нові покоління будували на скелі щоразу величніші й бучніші споруди. Розкішна колись Велика бібліотека та знаний у давнину Палац світла виглядають карликами поруч із Коледжем Хмар, помпезною Школою Світлознавства і Темрявознавства, Вежами-близнючками Мрякошупістів, ну й, звісно, Піднебесною обсерваторією. Остання добудова до Головного віадука — маєстатична мармурова пішохідна доріжка, перекинута над землею між Обсерваторією та Ратушею — вражає найбільше своєю пишнотою та ряснотою оздоб.

Верховодить над тим усім Найвищий Академік, особа, яку обирають санктафракські вчені за її розум та незалежність. Давніше цю посаду обіймав один із книжників-землезнавців. Нині ж, коли всім у Санктафраксі рядять небознавці, Найвищого Академіка обрано з їхніх лав.



Його ім'я — Лініус Паллітакс. Він батько і вдівець. У своїй тронній промові він наголосив на потребі об'єднатися для загального добра небознавцям і давнішнім вигнанцям-землезнавцям. Побувавши в найглибших надрах летючої скелі, він осягає істину: якщо земля і небо об'єднуються на хибній основі, найблагіші наміри обертаються найбільшим злом.

Темноліс, Крайземля, Присмерковий ліс, Багнище та Каменосад... Нижнє місто і Сантафракс... Крайріка... Назви на мапі...

Та за кожним із тих наймень криються тисячі історій — як занотованих у стародавніх сувоях, так і переказуваних із покоління в покоління — історій, що їх можна почути ще й нині.

Подана нижче — лиш одна з них.

· РОЗДІЛ ПЕРШИЙ ·

ПАЛАЦ ТІНЕЙ



великому склепінчастому Палаці тіней панувала тиша, хіба що чути було свист вітру та ляскучу, хоча й легеньку, ходу велетенської комахоподібної істоти, яка, погойдуючись, чапала мармуровою долівкою. Крізь коло аркових вікон високо вгорі промикувалося кволе світло, розтинаючи тьмаве повітря. Вітер ець, віючи з-поза Світокраю, повільно обертав на Якірному ланцюгу летючу Сантафракськускулю, і сонячне проміння знай ворушилось, а тіні пускалися в танок.

Веретенник затримався на мить біля широких сходів і глянув угору. Крізь його шкіру, здатну змагатися своєю прозорістю з горішніми арковими вікнами, було видно, як плине його жилами кров, як б'ються шестеро його сердець, як поволі перетравлюється у прозорому шлунку вчорашня ввечеря. Світло вигравало на тремтливих вусиках-антенах, запалювало келих та пузату пляшечкусвіжого напою на полірованій мідяній таці, затиснутій у його лапах. Веретенник пильно до чогось прислухався.

— Де ви, пане? Де ви? — бурмотів він собі під ніс.